

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 2895/2019

05.09.2019. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Божидара Вујичића, Бисерке Живановић и Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Бурић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање, Филијала Прокупље, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у ставу другом изреке пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 657/18 од 18.04.2019. године, у седници већа одржаној 05.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП.

УКИДАЈУ СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 657/18 од 18.04.2019. године и решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Основног суда у Прокупљу П 3033/16 од 14.02.2018. године и у том делу предмет враћа Основном суду у Прокупљу на поновни поступак.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 3033/16 од 14.02.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да у корист тужиоца на име накнаде штете због мање исплаћених доприноса за пензијско и инвалидско осигурање уплати доприносе надлежном фонду пензијског и инвалидског осигурања по стопи на дан уплате и то на појединачне новчане месечне износе почев од фебруара месеца 2013. године закључно са мартом месецом 2014. године, све ближе описано у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности Основног суда у Прокупљу. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 657/18 од 18.04.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и првостепена пресуда потврђена у ставу првом и другом изреке. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђено је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде.

Против решења о трошковима поступка садржаног у ставу другом изреке другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП).

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП, због потребе разматрања правних питања везаних за трошкове поступка, с обзиром да постоји неуједначена судска пракса по овом питању.

Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући побијану одлуку у делу којим је одлучено о трошковима поступка у смислу члана 408. у вези члана 420. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14 и 87/18), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца основана.

Првостепени суд је у целости усвојио тужбени захтев тужиоца и обавезао тужену да у његову корист уплати тражене доприносе. Одлуку да свака странка сноси своје трошкове поступка је донео руководећи се начелом економичности поступка уз образложење да је тужилац у парничном поступку у којем је потраживао разлику новчане накнаде по основу незапослености, који је претходно водио, могао истовремено потраживати и уплату доприноса на исте.

Другостепени суд је потврдио одлуку о трошковима поступка прихватајући као правилне разлоге првостепеног суда.

Врховни касациони суд сматра да се основано ревизијом тужиоца указује на погрешну примену материјалног права и то одребе члана 153. став 1. ЗПП.

Одредбом члана 153. став 1. ЗПП прописано је да странка која у целини изгуби парницу дужна је да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. став 1. истог закона да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице. Према члану 156. ЗПП тужилац ће накнадити туженом парничне трошкове ако тужени није дао повод за тужбу и ако је признао тужбени захтев у одговору на тужбу, односно на припремном рочишту, а ако се оно не одржава онда на главној расправи пре него што се упусти у расправљање о главној ствари.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба, као и исход ове парнице, погрешно су нижестепени судови одлучили да свака странка сноси своје трошкове поступка. Наиме, начело економичности поступка ниједном законском одредбом није прописано као основ за недосуђивање трошкова парничног поступка, а нарочито не у ситуацији када је тужилац у целости успео у спору, док разлог правичности може бити од утицаја на одлуку о трошковима само у споровима из области породичних односа.

Како због погрешне примене материјалног права нижестепени судови нису потпуно утврдили чињенично стање битно за одлуку о захтеву тужиоца за накнаду трошкова поступка, Врховни касациони суд је укинуо обе одлуке о трошковима поступка и предмет у том делу вратио првостепеном суду на поновни поступак.

У поновном поступку, првостепени суд ће утврдити битне чињенице у складу са изложеним примедбама, након чега ће правилном применом материјалног права одлучити о захтеву тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка, дајући за своју одлуку јасне и довољне разлоге.

Овај суд није одлучио о захтеву тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији у смислу члана 165. став 3. ЗПП.

Сагласно изложеном, на основу члана 416. Став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић